

Câu chuyện về một lá thư

Vừa nghe tiếng động mạnh ngoài cửa, tôi biết ngay là người đưa thư vừa mới làm hai công việc quen thuộc hàng ngày của anh ta: giục mấy cái thư của gia đình kẹp ở hộp thư và bỏ vào thùng thư một mớ giấy quảng cáo linh tinh hăm bà làng, kèm theo vài ba cái thư chi đó.

Trong số mấy cái thư đến ngày này, có một cái hơi là lạ, mà lại gửi cho tôi. Cầm nó trên tay, tôi đọc thấy nơi gửi: *White House – Washington DC*. Đúng là thư đề tên tôi với địa chỉ chính xác đảng hoàng. Dấu Bưu Điện đóng trên bì thư lơ mơ, lơ mờ nhưng cũng thấy rõ ngày tháng gửi đi.... Tôi lúc đó đã gần 80 tuổi, với trên 12 năm đi tù cải tạo nơi rừng thiêng nước độc, may mà vẫn còn sống, sáng chiều tập thể dục đều đặn, dư sức qua cầu để ăn hết một tô phở gà, phở bò, bún vịt, hủ tiếu đồ biển thập cẩm cỡ “xe bus”, vẫn còn có thể ngồi gõ computer, viết lách linh tinh.... cho vui về cuộc đời...

Chuyện White House gửi thư đích danh cho cá nhân kẻ viết, đầu đuôi thế này: Hồi đó, tôi chuẩn bị viết một bài về vụ “*Cựu Tổng Thống Hoa Kỳ*

Jimmy Carter được trao tặng giải thưởng Nobel Hòa Bình năm 2002”.

Trên một tờ báo Việt ngữ, thấy có đoạn viết “*Ông Jimmy Carter là vị Tổng Thống đầu tiên của Hoa Kỳ – hồi đó – được trao tặng giải thưởng cao quý này.*” Tôi thấy, cái chỗ này coi bộ trật tự tào lao mất rồi, bèn vô internet gõ mấy chữ “*U.S. Presidents awarded Nobel Prizes in Peace*” rồi Click “*Search*”. Thế là trên máy hiện ra:

“Which Presidents and Vice Presidents have won a Nobel Prize ?

Our story starts in 1906 when Theodore Roosevelt became the first President to win a Nobel Peace Prize. Since then, three other Presidents and one Vice President have received the honor.

Below is a list of recipients from the White House:

- **President Woodrow Wilson in 1920**, for his efforts in ending the First World War and help in creating the League of Nations.
- **President Jimmy Carter in 2002**, for his efforts in finding “peaceful solutions to international conflicts, advancing democracy and human rights, and promoting economic and social development.”
- **Vice President Al Gore in 2007**, for his efforts to obtain and spread knowledge about climate change.
- **President Barack Obama in 2009**, for his efforts to strengthen international diplomacy and cooperation.

When President Obama accepted the prestigious award in 2009, he humbly highlighted his surprise in receiving the honor:....”

Vậy, đâu phải ông Jimmy Carter là Tổng thống đầu tiên của Hoa Kỳ được trao tặng giải Nobel Hòa Bình, nhiều quá xá chớ bộ: Người đầu tiên là ngài Tổng Thống Theodore Roosevelt được trao tặng giải này năm 1906. Tiếp theo, về sau là: ngài Woodrow Wilson nhận giải năm 1920, người thứ ba là Tổng thống Jimmy Carter năm 2002, năm 2007 có cụ Phó Al Gore năm 2007, và mới keng sau này là ngài Barack Obama năm 2009...

Như vậy, ông Jimmy Carter là vị Tổng thống Hoa kỳ thứ 3, chớ không phải là vị đầu tiên, nhận giải Nobel Hòa Bình....

Tôi chợt nảy ra cái ý nghĩ: thử tìm mấy cái “*Information*” có liên quan đến Tòa Bạch Ốc, nơi làm việc của Ngài đương kim U.S. President ngày nay xem nó ra sao. Thế là tôi Search thêm một cái. Tức thì máy hiện ra tùm lum đủ thứ liên quan đến cái nơi làm việc của Ngài đương kim số 1 đất nước Hoa Kỳ. Không bỏ lỡ cơ hội, tôi... highlight hết cả trang đó rồi ... “*Save vào Folder*” để có lúc cần dùng thì xài, đỡ mất công tìm kiếm lồi thồi. Vượt qua cái ranh giới “*Thất thập cổ lai hi*” rồi cho nên có lười nhác đôi chút thì cũng đáng tha tội cho một phen...

Khi biết được địa chỉ email của Ngài số 1 Hoa Kỳ rồi chẳng lẽ... ngồi chơi xơi nước, không làm gì cả? Thế là tôi đánh luôn một cái thư (*tất nhiên là không bắt Ông đọc chữ Việt của mình*) rất dài dòng văn tự, nói về chuyện gia đình người con trai lớn của tôi đang còn ở Việt Nam, dài cổ chờ sang Mỹ đoàn tụ với ông Bố gần đất xa trời. Chuyện dài dòng, nhưng đại khái, tôi chỉ... tả oán trích đoạn phần nào của cái cảnh như thế này: Trước 30 tháng 4 – 1975, con trai lớn của tôi đang học Đại Học ở Sài Gòn. Khi Sài Gòn sắp thất thủ rơi vào tay cộng sản Bắc Việt, trong cảnh hỗn loạn, nó xách va-li đi theo một trong những người bạn Mỹ thân thiết của gia đình tôi là Ông Steve trong Hội truyền

giáo Tin Lành. Ông này đến tận nhà nó trọ học để đón nó cùng đi Mỹ với Ông. Khi ra tới phi trường Tân Sơn Nhất, sắp sửa lên máy bay quân sự C-130 của Mỹ, nó bỗng ngậm ngùi mà nói với Ông ta: “*Không được! Cảm ơn ông đã có lòng giúp đỡ, nhưng tôi không thể đi Mỹ để thoát thân một mình, trong khi Bố Mẹ và các em tôi chắc chắn bị kẹt ở Đà Nẵng mất rồi. Bố tôi, với chức vụ trong chính phủ cũ, nhất định là phải đi tù, một mình Mẹ tôi với 7 đứa em, đứa nhỏ nhất mới có 6, 7 tháng tuổi thì cuộc sống sẽ khổ sở vô cùng. Tôi phải quay về, và ra Đà Nẵng ngay để cùng Mẹ tôi chia sẻ, gánh vác lo cho gia đình, cho các em...*” Thế là nó đưa cái giấy lên máy bay cho Ông bạn Steve, rồi hai người, một Mỹ trung niên, một thanh niên Việt Nam mới chừng 20 tuổi ôm lấy nhau mà khóc....

Khi về Đà Nẵng, nó tìm người quen, xoay xở cho nó một cái... job thợ mộc trong một Công Ty Quốc Doanh của Nhà Nước. Sau này, nhờ cái “*mác*” công nhân viên Nhà nước, nó dư sức thi vô Đại Học Ngoại Ngữ, Khoa Anh Văn. Sau 4 năm đi học ban đêm, ban ngày đi làm thợ mộc, khuân vác, cưa xẻ, đoi nhẵn rãnh, nó cũng lấy xong cái Bằng Đại Học Anh Ngữ, trình độ Cử Nhân. Nó học giỏi, xuất sắc, các Giáo Sư đều thương. Nó xin học thêm 1 năm theo chương trình “*Hậu Đại Học*”. Thế là nó tìm cách “*bái bai*” cái nghề thợ mộc, chuyển sang nghề... dạy Anh Ngữ ở nhà, ở Trường, rồi dạy luôn cho nhân viên ở nhiều cơ quan nhà nước.

Bố đi tù về, cả gia đình được sang định cư ở Mỹ theo diện H.O. 10, nhưng thằng con thì vì đã có gia đình, đành kẹt ở lại.

Trong thư gửi Ông số 1 Huê kỳ, tôi có “*tả oán*” rằng con trai tôi và vợ cùng đứa con gái đang chờ ngày đoàn tụ. Đã gửi email được, thì tại sao không đánh máy 1 cái thư đảng hoàng, lịch sự, kèm theo giấy tờ chứng minh về vụ gia đình đứa con trai lớn đã được cơ quan có thẩm quyền “*approved*” từ June, 1998, vài tháng sau khi tôi có quốc tịch Mỹ chính công. Xong xuôi, cho tất cả vô phong bì, dán tem đảng hoàng, gửi theo địa chỉ Văn Phòng của Ông số 1 tại Tòa Bạch Ốc đã tìm thấy trên Internet.

Vài ngày sau, tôi nhận được email của Phủ Tổng Thống, Văn Phòng đặc trách Thư Tín trả lời. Coi kỹ thì có vẻ là thứ email... *máy móc tự động trả lời*.

Sau cái email, mãi hai, ba tháng sau tôi mới nhận được cái thư gửi qua bưu điện, có kèm theo cái phiếu xin lỗi lịch sự đảng hoàng, rất ư là... Mỹ như sau: “*Due to mail screening procedures, we have only recently received your letter. We appreciate your patience in waiting this response – Do thủ tục “Kiểm tra kỹ thuật” thư từ, chúng tôi chỉ nhận được thư của Ông mới đây thôi.*

Xin ghi nhận lòng kiên nhẫn của Ông trong khi chờ đợi thư trả lời này “.

Ngoài ba cái vụ râu ria, thủ tục của một lá thư, nội dung của bức thư nguyên văn như thế này :

“Thank you for contacting President George W. Bush for assistance with an agency of the Federal government. I am responding on behalf of the President.

The White House is sending your inquiry to the Department of State, which will review your correspondence. This agency has the expertise to address your concerns. They will respond directly to you as promptly as possible.

The President sends his best wishes.

Sincerely,

(Signature)

Desiree Thompson

Special assistant to the President

and Director of Presidential Correspondence

Chu choa ơi! Tổng Thống kiêm Tổng Tư Lệnh quân lực Huê Kỳ, đang bận việc quốc gia, thế giới đại sự tùm lum, điều động binh lực Hải – Lục – Không Quân cả trăm ngàn, oánh tùm lum tà la trên khắp các mặt trận vùng Trung Đông, thì Ông Phụ Tá đặc biệt của Tổng Thống, kiêm Giám Đốc Văn Phòng Thư Tín của Tổng Thống đã nhân danh Tổng Thống trả lời. Như vậy cũng là ngon lành quá cỡ rồi! Thư sẽ được chuyển cho Bộ ngoại Giao để xem xét và trả lời trực tiếp cho tôi càng sớm càng tốt. Lại không thiếu cái câu: Tổng Thống gửi lời chúc tốt lành nhất tới Ông, vv và vv...

Thế là cái Email và cái thư tôi gửi Bưu Điện cho Ngài số 1 Đất Nước Hoa Kỳ nay đã được người có thẩm quyền đọc đến, và trả lời đảng hoàng, nghiêm chỉnh.

Nhớ lại, cách đây khá lâu, năm 2000, vợ chồng tôi có dịp cùng đứa con gái út, về thăm lại Quê Hương lần đầu tiên và cũng là lần sau chót đối với tôi, sau gần mười năm rời đất nước ra đi theo diện tị nạn, và hơn nửa thế kỷ không trông thấy làng xóm, mồ mả Cha Ông.

Chúng tôi đi khắp Bắc, Trung, Nam, thăm rất nhiều thành phố, nhất là về thăm lại ngôi làng cũ mà tôi đã bỏ đi từ năm 1946 để tham gia kháng chiến đánh Tây.

Trong chuyến thăm này, tôi đã có nhiều dịp trò chuyện riêng với con cháu, giới trẻ bạn bè chúng nó, đám học trò cũ của tôi còn ở lại, muốn tìm hiểu về Nước Mỹ, quê hương thứ hai của tôi. Tôi nói từ chuyện lớn đến những chuyện nhỏ nhất, trong đời sống hàng ngày, cách đối xử giữa cơ quan chính quyền với dân chúng. Chuyện “*Xin và Cho*” ở đâu mà chẳng có, nhưng ở Mỹ, tôi không thấy cái cảnh la hét, dọa nạt, kèm theo cái... thủ tục “*đầu tiên tiên đâu!*” Có việc phải đến cơ quan chính phủ, người ta đối xử tử tế, lịch sự, biết tiếng Mỹ thì cứ việc... đầu vui vẻ, không rành thì có thông dịch viên, mình khai báo theo giấy tờ chứng minh, mẫu in cần thiết, ký tên rồi ra về. Ít ngày sau, giấy tờ kèm theo quyền lợi, điều mình xin, được gửi về tận nhà, bỏ vào thùng thư trước cửa nhà của mình. Chỉ việc lấy vô, mở ra, đọc... thoải mái, vô tư...

Ở Mỹ, đời sống trẻ con, phụ nữ, người già yếu, bệnh tật... được chính phủ săn sóc, phục vụ tận tình. Những người dân khác được hưởng đầy đủ quyền lợi của một Đất Nước văn minh, tiên bộ của thế giới... Một người già yếu, bệnh tật, không thể nằm bệnh viện lâu ngày vì nhiều lý do, mà về nhà tiện hơn, thì hàng tuần có y tá vài lần đến tận nhà săn sóc sức khỏe, lo liệu thuốc men. Giường nằm, thuốc men, dụng cụ cần thiết cho bệnh nhân, được chính phủ cấp cho. Người dân khi khẩn cấp, gặp tai nạn nguy hiểm, chỉ việc nhắc phon kêu số đặc biệt là vài phút sau có xe cứu thương, cảnh sát, nhân viên y tế đến săn sóc cấp thời rồi chở thẳng vô phòng cấp cứu... Chuyện nghe cứ như trong tiểu thuyết hoang đường, còn hơn những sách viết về các “*học thuyết không tưởng – Utopian Doctrines*” trong đó tác giả ước mơ một ngày nào đó, khi cách mạng đấu tranh giai cấp, giải phóng con người thành tựu thì đời sống xã hội sẽ có đầy đủ... tự do, công bằng, hạnh phúc, cơm ăn, áo mặc, nhà ở, xe cộ để đi lại, không còn cảnh người bóc lột người vv... và vv... Những điều đó, ở Mỹ đã có từ lâu rồi... mà đâu có cần phải... đọc tài chuyên chế, giai cấp đấu tranh... giết người một cách tàn bạo, ác độc ghê gớm, kinh hoàng...

Rất tiếc là khi trò chuyện với đám con cháu quê nhà về nước Mỹ, thuộc đủ tầng lớp trong xã hội: từ bác sĩ, kỹ sư, nhân viên công chức, sinh viên, học sinh... lúc ấy tôi chưa có cái chuyện email và lá thư trả lời của Ông Phụ Tá đặc biệt Tổng Thống Hoa Kỳ trả lời email và thư gửi Buu Điện của tôi.

Khi viết bài này, gia đình người con trai lớn của tôi còn ở lại Việt Nam, đã đoàn tụ với đại gia đình ở Mỹ. Nghe kể và coi bản chính cái thư từ Bạch Ốc gửi cho ông Bố, chính anh ta, đã sống nhiều năm với chế độ và cán bộ, nhân viên nhà nước cộng sản, cũng lấy làm ngạc nhiên, khó tin. Sau này, khi có dịp, tôi nhắc lại chuyện về cái thư ở trên, mới nghe xong, có người đã sống cả chục năm ở Mỹ, vẫn cứ cười không tin là chuyện đó có thật. Họ cho là thư từ liên lạc loại đó là theo cái kiểu: mình gửi email đi thì Phủ Tổng Thống Mỹ Quốc gửi email trả lời theo cái loại... “*máy móc tự động trả lời*”, đại khái như: *Đã nhận được. Xin vui lòng chờ đợi, sẽ có Mail trả lời sau...* Sau đó, mọi sự quên đi, là huê cả làng. Chớ sức máy, hơi đâu mà... Ông Tổng Thống Mỹ lại phí thì giờ đọc thư và trả lời này khác... Họ quên rằng: Ở Mỹ, truyền thống của đất nước này là: nhân vật lãnh đạo dù có cao đến mấy, khi có thư “*khiếu nại*” chi đó của dân chúng thì Ông số 1 không thể đích thân mà đọc, thì cũng có nhân viên phụ trách văn phòng thư tín lo cái chuyện đó. Nếu thực sự có liên quan đến Ông số 1, thì nhân viên có trách nhiệm phải trình cho Ông biết và xin chỉ thị để giải quyết, để trả lời... Ông Tổng thống mà coi thường dân chúng trong những sự việc nhỏ bé, báo chí, truyền thông này nọ nó xé ra to... là một lăm. Nếu còn ra “*tái đấu*” để giữ Bạch Ốc nhiệm kỳ 2, thì mất phiếu như chơi, ớn lạnh da gà... là cái chắc....

Trong khi đó thì ở Việt Nam, Quê Hương Đất Nước gốc gác của tôi, hàng trăm, hàng ngàn cái thư như vậy gửi cho Tổng Bí Thư Đảng, Chủ Tịch Nước, Thủ Tướng chính phủ... ngay cả mấy giới chức hạng thấp, ở gần, như Quan đầu tỉnh, đầu Huyện... để kêu xin, khiếu nại, trình bày, tố giác một chuyện quan trọng đối với quốc gia, xã hội, chắc chắn là cái thư chỉ có bị quăng vào sọt rác, có khi người gửi thư còn bị công an, mật vụ đến nhà lục soát, bắt bớ, tổng cổ vô tù như chơi với đủ thứ tội như... lợi dụng tự do, dân chủ, phá rối trật tự công cộng, làm trở ngại cơ quan chính quyền, hay nặng hơn thì: âm mưu lật đổ chế độ... vân vân và vân vân... Vì vậy cho nên mới có những màn dân chúng kéo nhau hàng trăm, hàng ngàn người tới cơ quan chính quyền cỡ bự, cỡ nhỏ ở địa phương để yêu cầu giải thích hay giải quyết thư từ khiếu nại đã gửi tới trụ sở Ủy ban nhân dân, xưa nay vốn được báo chí nhà nước, cùng mấy cái loa ở phường nói là... của nhân dân, vì nhân dân, phục vụ nhân dân, nhưng lại chẳng bao giờ thèm ngó tới những cái đơn khiếu nại của nhân dân nếu không kèm theo phong bì có nhân, cỡ lớn cỡ nhỏ ...

giống gì hơn được cộng sản, nhất là cộng sản ở Hà Nội và thành phố mang tên Bác... to bự ngày nay. Nói láo đâu có bị đóng thuế chi mô! Thiệt là hết thuốc chữa...

Ở Việt Nam, dân chúng kéo nhau tới trước cơ quan chính quyền yêu cầu trả lời thư khiếu nại...

Thế mà các tay chop bu cộng sản, dệp râu, nón cối nhà ta, hể cứ mở miệng ra là... Chế độ, xã hội của ta “cực kỳ ưu việt – *extremely preeminent*”, dân chủ, tự do gấp trăm, gấp ngàn lần xã hội Âu – Mỹ, Tây phương đế quốc tư bản.... Còn lâu, tụi tư bản, đế quốc mới theo kịp chúng ta...

Đúng là... nói láo, nở sảng hàng đầu thế giới loài người, nhất định không có

*San Diego - California
Phan Đức Minh*